

Arrest

nr. 142 772 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd stuk, met name een attest van het leger, kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit attest niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Ook het andere voorgelegde stuk, met name een inschrijvingskaart, kan niet door onze dienst worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Aangezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S., van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 09.04.2002*
- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.07.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe: *“Volgens de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichte motivering van bestuurshandelingen, moet de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Op "afdoende" wijze impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verwerende partij motiveert de beslissing tot ontvankelijkheid op basis van het zogenaamd niet voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verder zal worden aangetoond dat dit volkomen onterecht is en dat bijgevolg de motivering niet afdoend is.*

Verwerende partij motiveert dat de aanvraag niet vergezeld was van een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Dit is niet correct. Verzoeker voegde zijn paspoort van het Algerijns leger bij zijn aanvraag. Dit is een identiteitsdocument dat de identificatie toelaat (bijlage 3). Artikel 9bis voorziet niet in een definitie van een identiteitsdocument en de definitie die gebruikt wordt door verwerende partij is voorbijgestreefd. Verwerende partij baseert zich op een omzendbrief van 21 juni 2007. Het Grondwettelijk Hof oordeelde evenwel ondertussen dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden doordat artikel 9ter vreemdelingenwet van aanvragers van de subsidiaire bescherming die hun gezondheidstoestand aanvoeren vereist dat zij het bewijs van hun identiteit leveren, terwijl die eis niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 vreemdelingenwet teneinde internationale bescherming te verkrijgen. Volgens het Hof volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Als gevolg van de rechtspraak van het Hof wijzigt de programmawet van 28 december 2010 artikel 9ter vreemdelingenwet en geeft aan hoe een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen.

Dit kan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van de betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen zoals bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De documenten die door verzoeker werden verschaft voldoen aan al deze voorwaarden. De volledige naam, de nationaliteit en de geboorteplaats en -datum is aangegeven. De fysieke band tussen de titularis ervan en betrokkene is duidelijk vast te stellen.

Het Nationale leger van Algerije is wel degelijk een overheid die bevoegd is voor het uitreiken van identiteitsbewijzen, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Hier anders over oordelen zou impliceren dat alle Algerijnse dienstplichtige mannen in het bezit zijn van een geheel nutteloos identiteitsbewijs. Wegens gebrek aan duidelijkheid op welke wijze een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen werd er met betrekking tot artikel 9bis vreemdelingenwet reeds rekening gehouden met de invulling van het begrip identiteitsdocument zoals vernoemd in artikel 9ter van diezelfde wet zoals beschreven in artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007. Vermits de relevante bepalingen van het K.B. nu verduidelijkt zijn in de programmawet van 28 december 2010 kan naar analogie besloten worden dat ook de vreemdelingen die beroep doen op artikel 9bis vreemdelingenwet hun identiteit op voornoemde wijze mogen bewijzen. Het niet toelaten van dergelijke analogiserende toelating maakt ongetwijfeld een schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt gemotiveerd over de redenen waarom de voorgelegde stukken, zijnde een attest van het leger en de inschrijvingskaart niet aanvaard kunnen worden als een identiteitsdocument.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoonst” (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12)

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

2.4. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk verklaard werd omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart,

noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Hierbij wordt verduidelijkt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd stuk, met name een attest van het leger, kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit attest niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Ook het andere voorgelegde stuk, met name een inschrijvingskaart, kan niet door onze dienst worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Aangezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2.5. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing volkomen onterecht en bijgevolg niet afdoende is, dat de verwerende partij motiveert dat haar aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, doch dat dit niet correct is daar zij haar paspoort van het Algerijns leger voegde bij haar aanvraag. Zij meent dat dit een identiteitsdocument is dat de identificatie toelaat, dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet voorziet in een definitie van een identiteitsdocument en de definitie die gebruikt wordt door de verwerende partij voorbijgestreefd is, dat de verwerende partij zich baseert op de omzendbrief van 21 juni 2007.

De Raad merkt op dat de voorgaande kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist daar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij betreffende haar voorgelegde paspoort van het Algerijns leger stelde dat haar aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument en zich hiervoor baseerde op de definitie van een identiteitsdocument uit de omzendbrief van 21 juni 2007, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het voorgelegde attest van het leger niet aanvaard wordt als identiteitsdocument daar dit attest niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen en niet omdat het voorgelegde attest van het leger niet als identiteitsdocument zoals gedefinieerd in de omzendbrief van 21 juni 2007 zou kunnen beschouwd worden. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat het nationale leger van Algerije wel degelijk een overheid is die bevoegd is voor het uitreiken van identiteitsbewijzen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft met een begin van bewijs. Ook met de stelling dat er anders over oordelen zou impliceren dat alle Algerijnse dienstplichtige mannen in het bezit zijn van een geheel nutteloos identiteitsbewijs, maakt zij niet aannemelijk dat het nationale leger van Algerije een officiële autoriteit van het land van herkomst is die bevoegd is voor de afgifte van identiteitsbewijzen. Met dergelijke loutere beweringen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij incorrect of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het attest van het leger niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument daar dit attest niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

2.6. De verzoekende partij verwijst naar arrest 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof en stelt dat als gevolg van die rechtspraak de programmawet van 28 december 2010 artikel 9ter van de vreemdelingenwet wijzigde, waarbij aangegeven wordt hoe een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen, dat dit kan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan bepaalde voorwaarden waarna de verzoekende partij de opgenomen voorwaarden citeert en stelt dat de documenten die door haar werden verschaft aan al de voorwaarden voldoen. Zij wijst er op dat de volledige naam, de nationaliteit en de geboorteplaats en –datum is aangegeven en dat de fysieke band tussen de titularis ervan en de betrokkene duidelijk is vast te stellen. De verzoekende partij meent dat wegens gebrek aan duidelijkheid op welke wijze een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen er met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds rekening werd gehouden met de invulling van het begrip identiteitsdocument zoals vernoemd in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals

beschreven in artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Zij vervolgt dat vermits de relevante bepalingen van het voornoemde koninklijk besluit nu verduidelijkt zijn in de programmawet van 28 december 2010 naar analogie kan besloten worden dat ook de vreemdelingen die beroep doen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet hun identiteit op voornoemde wijze mogen bewijzen, dat het niet toelaten van een analogieredenering een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betreffende de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 dient de Raad op te merken dat het Hof in dit arrest tot de volgende conclusie kwam: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 naar analogie dient te worden toegepast op verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de invulling van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 verduidelijkt zijn in de programmawet van 28 december 2010 en aldus naar analogie kan besloten worden dat ook vreemdelingen die beroep doen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet hun identiteit op de gestelde wijze mogen bewijzen, dat het niet toelaten van een dergelijke analogieredenering een schending uitmaakt van artikel 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er op dat de wetgever er uitdrukkelijk voor koos om verschillende bepalingen in artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te voeren wat betreft het aantonen van de identiteit van de aanvraag. In artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalde de wetgever dat deze dient te beschikken over een identiteitsdocument en in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde de wetgever, onder meer naar aanleiding van het arrest van het voornoemde arrest van het Grondwettelijk Hof, dat de identiteit van de vreemdeling kan aangetoond worden door middel van een identiteitsdocument of een identiteitsbewijs dat voldoet aan een aantal voorwaarden. De wetgever heeft de voorwaarde dat een bewijs van identiteit dient te worden voorgelegd aldus alleen versoepeld in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De procedure omschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet verschilt, zoals reeds uiteengezet, wezenlijk van de procedure die is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan opwerpen dat de bepalingen van de programmawet van 28 december 2010 naar analogie moeten worden toegepast of dat het gebrek aan een dergelijke analogieredenering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij de tweede paragraaf van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de programmawet van 28 december 2010, op haar zou moeten toepassen en dus dat zij het bijgevoegde document van het Algerijns leger had moeten toetsen aan de voorwaarden die in dit artikel worden opgesomd, nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat wegens gebrek aan duidelijkheid op welke wijze een vreemdeling zijn identiteit kan bewijzen er met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds rekening werd gehouden met de invulling van het begrip identiteitsdocument zoals voornoemd in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals beschreven in artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan in welke gevallen reeds rekening werd gehouden met de voornoemde invulling van het begrip identiteitsdocument uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij het bewijzen van de identiteit bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, laat staan op welke wijze haar situatie vergelijkbaar zou zijn met de door haar bedoelde gevallen.

2.7. In zoverre de verzoekende partij met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van de door haar bijgebrachte documenten tracht te bekomen, wijst de Raad er op wat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER